

Ucraïna els demòcrates hereus de la disidència han tocat molt poc poder; la majoria són tots a l'oposició. I és que els occidentalistes del Rukh, amb un sostre electoral del 25% dels vots, es diferencien no sols ideològicament, sinó, a més, territorialment –gairebé nacionalment–: la majoria dels demòcrates ucraïnesos, tant els ultraliberals monetaristes com els simplement liberals o socialdemòcrates són a

la part occidental d'Ucraïna, la que havia estat incorporada a Polònia. Aquí les actituds nacionalistes són tan antirusses que els mateixos ucraïnesos de Kíev, la majoria russificats, es miren els occidentalistes de Lvov com una gent d'un altre país. I aquesta delimitació ideològico-nacional-geogràfica podria convertir-se en una divisió perillosa, si la crisi s'agreuja.

Ucraïna, amb cinquanta milions d'habi-

tants, i un dels països més extensos del continent, compta ben poc per a Occident, i el G-7 només se'n recorda quan reobre els dossiers sobre els perills nuclears imprevisibles que emanen de Txernòbil. El "pantà" heretat dels temps soviètics impedeix a Ucraïna d'acostar-se a Europa. Però tampoc no és prou russa per a reinstal·lar-se de bon grat en l'imperi que li ofereix Moscou.

Llibert Ferri

Els Deu d'Alaquàs: vint anys

La novel·la 'La Mestra' retrau a J. J. Pérez Benlloch la seua participació en els primers assaigs per aconseguir un govern valencià autònom.

L'autor de *La mestra*, Víctor Gómez, ho ha escrit en aquestes pàgines la setmana passada: "Tinc la convicció que a aquest país li falta memòria: no se'n fa, de memòria, i això és terrible." El gran periodista Martí Domínguez ho repetia sovint, si bé ell ens va deixar amb la mel a la boca esperant-ne les seues. I moltes altres més. En el fons som un poble escatològic i desvergonyit, perquè així simulem millor el pudor que ens provoca la introspecció. Però també pot passar, simplement, que a força d'extrovertits, no tinguem molt a contar.

Pense que és el meu cas, jo no tinc tampoc gran cosa que dir als "Deu d'Alaquàs", perquè jo en vaig ser un, i el propassat dia de sant Joan es van complir 20 anys de la seua detenció i efímera glòria política. Qui dimonis se'n recorda i, sobretot, què significaren?

Per les noves –i no tan noves– llegendes de llectors pot ser just recordar que aquella desena de personatges, reunits a la casa d'exercicis espirituals de l'esmentat municipi de l'Horta, es proposaven ni més ni menys que acordar la constitució del Consell Democràtic del País Valencià, una mena d'autogovern per al moment del trencament previst. Aquesta proclama comportava la reclamació de tots els drets i la supressió de les opressions franquistes. La nota oficial de la policia, quan resumia la paperassa confiscada, parlava de la constitució d'un govern provisional

autònom. En efecte, per ací anava la cosa.

Els encartats van ser Ernest Lluch i Vicent Soler, que representaven el SVI (Socialistes Valencians Independents); Josep Guia i Francesc Candela (PSAN); Carles Dolç, del Moviment Comunista; Laura

rica fou establir un precedent de l'autonomia, i així ha de constar en les cròniques. Una altra cosa i una altra valoració s'hauria fet i s'hauria consolidat –o aquesta és la meua opinió– si entre els detinguts i processats pel TOP s'haguera trobat algun valedor del PSOE emergent. El que per fi ha governat al País Valencià ha mancat de sensibilitat per subratllar aquest modest fill de la lluita per la democràcia que, a la fi, va abonar el seu triomf. Ceguesa o ingratitud.

Per tal de no incórrer en el mateix error, he d'annotar que aquell incident va convulsar l'univers polític local i els segments més liberals. Vicent Ventura va remoure cel i terra per abreujar els tràmits policíacs i garantir la integritat dels detinguts; el Banc de Catalunya va avançar les fiances, Joaquim Maldonado, Emilio At-

tard –que es faria càrrec de la defensa de diversos inculpats–, José Antonio Perelló, Paco Davó, Ruiz Monrabal i desenes de ciutadans rellevants s'apressaren a trencar una llança per les primeres víctimes de l'autogovern somiat en un fet que era poc més, només, que un exercici espiritual.

Solament anys després vaig saber com vam poder ser detinguts, a pesar de les cauteles: uns quants érem més vigilats del que mai no arribarem a pensar. Ningú no va poder al·legar maltractaments i, vint anys després, l'episodi no ens val ni tan sols com a batallera per ser contada als néts. Memòria.

J. J. Pérez Benlloch

'Els 10 d'Alaquàs'. L'avantsala per recuperar la Generalitat.

Pastor, del Partit Carlí; Carlos Martínez Llana, d'Oposició de Izquierdas del PCE (OPI); Xavier Navarro, d'Unificació Comunista; Josep Corell, de CC OO i el qui subscriu aquesta crònica en nom del PSPV abans que aquestes sigles maridaren amb les del PSOE, que en aquelles calendes a penes existia al País Valencià i, en tot cas, atenia altres estratègies.

Uns pocs dels esmentats han aconseguit alts rangs en el govern socialista, algun altre ha continuat picant l'enclusa de la marginalitat i la resta s'han dissolt discretament, encara que sense desprendre's de la vocació cívica. La seua satisfacció pír-